

Splní se Georjině nakonec vše,
o co celou dobu usilovala?

SUKUBA 6

ODHALENÁ

AUTORKA BESTSELLERU VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE
MEAD

SUKUBA 6

ODHALENÁ

RICHELLE MEAD

2013

Copyright © 2011 by Richelle Mead
Translation © 2013 by Katrin Mekki

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS REVEALED,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2011,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-877-9

Pro muže z mého snu

PODĚKOVÁNÍ

Georginin příběh byl dlouhý a nikdy bych ho nenapsala bez pomoci mnoha lidí. Děkuju své rodině a přátelům, kteří mě podporovali od počátku mé kariéry, hlavně prvním recenzentům Georginina příběhu – Davidovi, Christině a Marcee –, které nejspíš při čtení raných kapitol ani nenapadlo, kam až to dotáhne. Taky děkuju Jayovi, že mě průběžně během psaní pobízel k tomu, abych popisovala víc „pocitů“. Tvoje síla mi pomáhala za dlouhých dnů. A samozřejmě děkuju i týmu snů: svému agentovi Jimu McCarthymu z literárního oddělení Dystel & Goderich a redaktorovi Johnu Scognamigliovi z Kensington Publishing. Díky nekonečným hodinám, po které jste mi pomáhali, jsem psala tuhle sérii s radostí a zašla jsem až do míst, o nichž se mi nikdy ani nesnilo.

Nakonec budu vždy vděčná mnoha čtenářům z celého světa, kteří si Georginu oblíbili a fandili jí během jejích zběsilých dobrodružství. Vaše nadšení a podpora mě inspirují každý den. Děkuju vám.

1

Nebylo to poprvé, kdy jsem si oblékla šaty z alobalu. Ale poprvé za tak přátelských okolností.

„Dáblice!“

Santův hlas se nesl narvaným obchodákem a já odběhla od skupinky dětí. Samozřejmě, že mě nevolal Santa Claus osobně. Muž, který seděl na osvětleném stupínku, se jmenoval Walter, ale po nás, kteří jsme pro něj pracovali jako „skřítci“, chtěl, abychom ho neustále oslovovali Santo. On nám na oplátku přiřkl jména sedmi trpaslíků. Bral svou práci velmi vážně a používání těch jmen ho udržovalo v roli. Když jsme jeho herecké umění zpochybňovali, začal nám vyprávět historiky o své minulosti shakespearovského herce a tvrdil, že musel kariéru ukončit kvůli svému věku. My skřítci jsme si o tom, co asi zkrátilo jeho kariéru, mysleli své.

„Santa potřebuje další drink,“ teatrálně mi pošeptal, sotva jsem se k němu přiblížila. „Rejpal mi už nepřinese.“ Pokynul hlavou směrem k další ženě v zelených průsvitných šatech. Zatímco jsem konverzovala se Santou, udržovala v odstupů svíjejícího se kluka. Setkala jsem se s jejím dotčeným pohledem a podívala jsem se na hodinky.

„Víš, Santo,“ řekla jsem, „to proto, že od posledního drinku uplynula teprve hodina. Znáš přece dohodu – jeden panák do kávy každé tři hodiny.“

„Tuhle dohodu jsme uzavřeli před týdnem!“ sykl. „Než sem začaly proudit davy. Nemáš ponětí, co musí Santa přetrpět.“ Netušila jsem, jestli je to součást jeho herecké metody, nebo jen nějaké osobní móresy, ale často o sobě mluvil ve třetí osobě. „Nějaká holčička po mně chtěla, aby dosáhla tak dobrých výsledků testů, že ji přijmou na Yale. Bylo jí asi devět.“

V tu chvíli jsem s ním soucítila. Obchodák, kde jsme si přes svátky vydělávali, se nacházel na bohatém předměstí Seattlu, takže děti si mnohdy přály něco víc než jen fotbalové míče a ponožky. Děti také byly kolikrát lépe oblečené než já (když jsem nebyla přestrojená za skřítku), což mě rozčilovalo.

„Je mi líto,“ prohlásila jsem. I když je to tradice, připadá mi ujeté dávat děti na klín starému chlapovi. Není třeba do toho tahat ještě alkohol. „Taková je dohoda.“

„Santa už to nevydrží!“

„Santovi zbývají ještě čtyři hodiny do konce šichty,“ připomněla jsem mu.

„Kéž by tu tak ještě byla Štístko,“ zavrčel nedůtklivě. „Ta byla ohledně pití mnohem shovívavější.“

„Ano. A vzhledem k tomu, že už je nezaměstnaná, jsem si jistá, že teď pije někde o samotě.“ Štístko, bývalý skřítek, nosila Santovi štědré panáky a sama si taky doprávala. Ale jelikož byla asi poloviční postavy než on, rychleji se opila. Když ji nadřízení přistihli, jak se svléká v obchodě s dárky, přišla o práci. Kývla jsem na Rejpala. „Do toho.“

Chlapec se rozběhl a vylezl Santovi na klín. Santa naštěstí okamžitě zapadl do role a přestal mě (nebo toho kluka) otravovat s drinkem. „Ho ho ho! Copak by sis přál k Vánocům?“ Dokonce promluvil s nepatrným britským přízvukem, což k téhle roli nebylo nutné, ale určitě tak zněl mnohem autoritativněji.

Chlapeček vážně pohlédl na Santu. „Chci, aby se táta vrátil domů.“

„Tamhleto je tvůj otec?“ zeptal se Santa s pohledem upřeným na pár postavající u Rejpala. Žena byla hezká blondýnka něco přes třicet a vypadala, že preventivně dochází na botoxové injekce. Mladík, k němuž se tiskla, vypadal, že sotva dostudoval univerzitu.

„Ne,“ odpověděl chlapec. „To je moje máma a její přítel Roger.“

Santa chvíli mlčel. „Chtěl bys ještě něco?“

Nechala jsem je a vrátila se na své místo na začátek fronty. Večer pokročil, takže přicházelo čím dál víc rodin. Na rozdíl

od Santy mi směna končila ani ne za hodinu. Uvažovala jsem, že ještě zajdu na nákupy, a vyhnu se tak dopravní špičce. Jakožto oficiální zaměstnankyně obchodáku mám výrazné slevy, takže se dá přežít i opilý Santa a šaty z alobalu. Jednou z nejlepších věcí na svátcích je, že skoro ve všech obchodech vám k nákupu přibalí dáreček v podobě kosmetiky nebo voňavých věčiček. To přesně potřebuju do koupelny.

„Georgino?“

Moje sny o sladkých švestkách a parfémeh od Christiana Diora přetrhl známý hlas. Otočila jsem se, a když jsem pohlédla do očí pohledné ženě středního věku s nakrátko střiženými vlasy, srdce se mi sevřelo.

„Ahoj, Janice. Jak se máš?“

Moje bývalá kolegyně se na mě zmateně usmála. „Fajn. Já... nečekala jsem, že tě tu potkám.“

Taky jsem nečekala, že tady bude. Našla jsem si zaměstnání na okraji města právě proto, abych se vyhnula všem lidem ze své bývalé práce. „Nápodobně. Nebydlíš náhodou v Northgate?“ Snažila jsem se, aby to nevyznělo jako obvinění.

Přikývla a položila ruku na rameno tmavovlasé holčičky. „Bydlíme tam, ale moje sestra žije tady. Máme v plánu ji navštívit, až si Alicia promluví se Santou.“

„Aha,“ poznamenala jsem a zděsila se. Výborně! Janice všem v knihkupectví a kavárně Emerald City roztroubí, že mě viděla převlečenou za skřítku. Ale moje situace už asi horší být nemůže. Stejně si tam o mně všichni myslí, že jsem děvka babylónská. Proto jsem tam před pár týdny přestala pracovat. Jak mojí pověsti může ještě víc ublížit kostým skřítku?

„Je tenhle Santa dobrý?“ zeptala se netrpělivě Alicia. „Ten, se kterým jsem mluvila loni, mi nepřinesl, co jsem si přála.“

Přes hučení davu jsem sotva slyšela, jak Santa právě říká: „Víš, Jessico, s úrokovými sazbami toho Santa mnoho nenadělá.“ Otočila jsem se zase k Alicii.

„To záleží na tom, co chceš,“ pověděla jsem jí.

„Jak ses sem dostala?“ zeptala se mě Janice a nepatrně se zamračila.

Vypadala, že se o to upřímně zajímá, a ne že se mi posmívá. Mám dojem, že spouště lidí z knihkupectví by se líbilo, že trpím – i když ne že by tahle práce byla tak špatná.

„Tohle je jen načas,“ vysvětlila jsem. „Aspoň mám co dělat mezi chozením na pohovory a taky mám v obchoďáku slevy. Vlastně je to jen jiná forma zákaznických služeb.“ Snažila jsem se, aby to nevyznělo, jako že se obhajuju nebo že jsem zoufalá, ale s každým slovem mi víc a víc docházelo, jak moc mi chybí moje stará práce.

„Tak to jo,“ poznamenala a bylo na ní znát, že se jí ulevilo. „Určitě brzy najdeš něco lepšího. Vypadá to, že se fronta dala do pohybu.“

„Počkej, Janice.“ Než stačila odejít, chytila jsem ji za paži. „Jak... jak se má Doug?“

Spolu s Emerald City jsem přišla o mnoho – o pozici ve vedení, o přátelskou atmosféru, neomezený přísun knih a kávy... Ale i když mi to všechno moc chybělo, jedna osoba mi chyběla ještě víc – můj kamarád Doug Sato. Vlastně to byl on, kdo mi dal impuls k odchodu. Už jsem s ním nedokázala dál pracovat. Bylo příšerné sledovat, jak někdo, na kom mi tolik záleží, na mě pohlíží s opovržením a zklamáním. Musela jsem odtamtud odejít a připadalo mi, že jsem se rozhodla správně. Přesto pro mě bylo těžké ztratit někoho, kdo byl posledních pět let součástí mého života.

Janice se znovu usmála. Doug na lidi takhle působil. „No, znáš ho. Pořád je to stejný ztřeštěný Doug. Jeho kapela teď má úspěch. A myslím, že dostane tvou práci. Teda tvou starou práci. Už na tu pozici dělají pohovory.“ Úsměv ji opustil, když si uvědomila, že mi to může být nepříjemné. Nebylo. Ne moc.

„To je skvělé,“ řekla jsem. „Mám z něho radost.“

Přikývla, rozloučila se se mnou a postoupila ve frontě vpřed. Za ní stála čtyřčlenná rodina a všichni zběsile psali na stejných telefonech a bezpochyby sdělovali svým přátelům na Twitteru každičký detail z nakupování.

Nasadila jsem veselý úsměv, který neodpovídal mým pocitům, a usměřňovala jsem lidi ve frontě. Za chvíli mě přišel vystřídat Kejchal. Informovala jsem ho o rozvrhu Santova pití a pak

jsem se odebrala do kanceláře. Sotva jsem osaměla v koupelně, kouzlem jsem si změnila šaty na vhodnější džíny a svetr. Do konce jsem si vykouzlila modrý, aby všem bylo jasné, že moje pracovní doba už skončila.

Když jsem pak kráčela obchodákem, připomněla jsem si, že pracovní doba mého hlavního zaměstnání nekončí nikdy, jelikož jsem sukubou ve službách pekla. Staletí kažení duší a svádění mužů mi propůjčila jakýsi šestý smysl, díky němuž jsem vždy poznala, kdo je nejnáchylnější podlehnout mým svodům. Vánoce mají být obdobím radosti, jenže leckdy vyvolávají v lidech to nejhorší. Všude jsem viděla zoufalství. Jedni se zběsile snažili objevit dárek, jímž by si získali srdce svých milovaných, jiní si zoufali, že si ten správný dárek nemohou dovolit, další zase nakupovali, aby navodili „dokonalou“ vánoční atmosféru, o kterou ve skutečnosti nestojí... Ano, je to všude, když víte, kam se koukat – bolest a frustrace uprostřed radosti. Přesně tyhle duše jsou zralé na to, abych si s nimi promluvila. Kdybych chtěla, mohla bych si tu na dnešní noc vybrat spoustu mužů a splnila bych normu na celý týden.

Ale krátký rozhovor s Janice ve mně vyvolal zvláštní pocity a nedokázala jsem v sobě najít energii na to, abych se dala do řeči s nějakým nespokojeným byznysmenem z předměstí. Namísto toho jsem hledala útěchu v nakupování pro sebe a dokonce jsem pořídila i několik potřebných dárců pro své blízké, čímž jsem si dokázala, že nejsem naprosto sobecká. Až budu odcházet, už nebude takový provoz, takže do města dojedu bez problémů. Když jsem procházela středem obchodáku, slyšela jsem Santův hlasitý smích. Energicky mával rukama kolem vyděšeného dítěte na svém klíně. Pomyslela jsem si, že někdo zřejmě porušil pravidlo ohledně přísunu alkoholu.

Cestou domů jsem zjistila, že mám v hlasové schránce tři vzkazy, všechny od kamaráda Petera. Než jsem si je přečetla, telefon mi zazvonil.

„Haló?“

„Kde jsi?“ Peterův rozezlený hlas se rozlehl vnitřkem mého passatu.

„V autě. Kde jsi ty?“

„U sebe doma. Kde jinde? Všichni už jsou tady.“

„Všichni? O čem to mluvíš?“

„Zapomnělas? Sakra, Georgino. Když jsi byla nešťastná a sama, bylas mnohem spolehlivější.“

Ignorovala jsem jeho rýpnutí a v duchu si projela svůj diář. Peter patří mezi mé nejlepší kamarády. Je to neurotický, obsesivně-kompulzivní vampýr, který rád pořádá večere a večírky. Obvykle uspořádá nějakou akci přinejmenším každý týden, po každé při jiné příležitosti, takže je snadné ztratit přehled.

„Dneska je večer s fondue,“ řekla jsem nakonec a byla na sebe patřičně hrdá, že jsem si vzpomněla.

„Ano! A sýr už chladne. Nemám tolik lihu, abych ho ohříval celý večer.“

„Proč jste už nezačali jíst?“

„Protože jsme civilizovaní.“

„O tom by se dalo diskutovat.“ Uvažovala jsem, jestli se mi tam chce jít, nebo ne. Nejradši bych jela domů a mazlila se se Sethem, jenže ten bude nejspíš pracovat. Pokud teď potěším Petera, mazlení bude muset nějakou dobu počkat. „Fajn. Tak začněte beze mě, dorazím za chvíli. Už jsem přejela most.“ S lítostí jsem minula odbočku k Sethovi a sjela na tu k Peterovi.

„A pamatuješ si, že máš přinést víno?“ zeptal se.

„Petere, ještě před minutou jsem si ani nepamatovala, že mám být u tebe. Vážně potřebujete víno?“ Zním Peterovu sbírku vín. Neustále tam má zásobu bílých i červených, domácích i zahraničních.

„Nechci se připravovat o dobré,“ řekl.

„Opravdu pochybuju, že by ti ubylo... Počkej, je tam i Carter?“

„Ano.“

„Dobře, tak já se pro nějaké víno stavím.“

O deset minut později jsem dorazila k Peterovi. Přišel mi otevřít jeho spolubydlící a učedník Cody. Obdařil mě tak širokým úsměvem, že při něm odhalil svoje tesáky. Okamžitě jsem ucítila vůni fondue a potpourri. Atmosféru doplňovalo osvětlení a hudba. Proti sváteční výzdobě jejich bytu vypadal Santův koutek jako chudý příbuzný. Ozdoby pokrývaly snad každý čtvereční centimetr. A nejen křesťanské ozdoby.

„Odkdy máte chanukový svícen?“ zeptala jsem se Codyho. „Ani jeden z vás není Žid.“

„Křesťan taky ne,“ prohlásil a vedl mě do jídelny. „Letos chtěl Peter svátky pojednat multikulturně. Pokoj pro hosty je vyzdoben africkým stylem, kdybys tady snad chtěla přespat a užít si laciný zážitek.“

„To není laciné!“ Peter vstal od stolu, kolem něhož seděli naši další nesmrtelní kamarádi. Na stole stály dva hrnce s roztékajícím se sýrem. „Nemůžu uvěřit, že jsi tak necitlivá k náboženskému cítění druhých. Ježíši Kriste! To je víno v krabici?“

„Říkal jsi, že chceš víno,“ připomněla jsem mu.

„Chtěl jsem dobré víno. Prosím tě, řekni mi, že není červené.“

„Samozřejmě, že je červené. A neřekls mi, abych přinesla dobré víno. Říkal jsi, že se bojíš, že ti Carter všechno dobré vypije. Tak jsem mu přinesla radši tohle. Tvoje bude v bezpečí.“

Jakmile jsem vyslovila Carterovo jméno, jediný nebeský tvor v místnosti vzhlédl. „Milé,“ řekl a vzal si ode mě krabici. „Donaška od Santovy pomocnice.“ Otevřel krabici a s očekáváním pohlédl na Petera. „Nemáš brčko?“

Posadila jsem se vedle svého šéfa Jeroma. Spokojeně si namáčel kousek chleba do rozteklého čedaru. Jerome je arcidémon oblasti Seattlu a rozhodl se kráčet po zemi v podobě Johna Cusacka, jak vypadal v devadesátých letech. Tím pádem je snadné občas zapomenout na jeho pravou přirozenost. Ale jeho pekelná povaha se projeví, kdykoli otevře pusou. „Georgie, nejsi tu ani minutu, a už se ti podařilo naši sešlost o padesát procent degradovat.“

„Jíte fondue v úterý večer,“ opáčila jsem. „Zvládli jste to i beze mě.“

Peter se usadil a snažil se zachovat klid. „Fondue je velice nóbl. Záleží na prezentaci. Hele! Kdes to vzal?“

Carter měl krabici vína na klíně a pil z ní ohromným brčkem. Předpokládala jsem, že ho zmaterializoval doslova z ničeho.

„Aspoň že si takhle nepočíná s lahví Pinot Noir,“ uklidňovala jsem přátelsky Petera. Vzala jsem si vidlici na fondue a napíchla na ni kousek jablka. Naproti Jeromovi seděl za stolem Hugh a zběsile ťukal zprávu do telefonu. Připomněl mi tu rodinu v obchodáku. „Oznamuješ světu, že tu máme pokleslý večírek?“

utáhla jsem si z něj. Hugh je skřet a něco jako pekelný administrativní asistent, takže teď klidně mohl obchodovat s dušemi po telefonu.

„Samozřejmě,“ odvětil, aniž by vzhlédl. „Píšu si status na Facebook. Nevíš, proč Roman nepřijal moji žádost o přátelství?“

„Nemám tušení,“ řekla jsem. „Poslední dobou jsme spolu sotva promluvili.“

„Dneska jsem s ním mluvil a říkal, že večer bude muset pracovat,“ objasnil Peter. „Ale máme prý začít bez něj, že se přidá k losování později.“

„K losování?“ zeptala jsem se nervózně. „Proboha, neříkejte mi, že zase budeme hrát Pictionary.“

Peter si znaveně povzdechl. „Budeme si tahat lístky pro tajného Santu. Přečetla sis vůbec ty maily, co jsem ti poslal?“

„Tajný Santa? Mám dojem, že jsme to dělali nedávno,“ prohlásila jsem.

„Jo, před rokem,“ řekl Peter. „Stejně jako každé Vánoce.“

Podívala jsem se na Cartera, mlčky upíjejícího víno. „Ztratil jsi tu čepici ode mě? Vypadáš, že bys potřeboval novou.“ Anděl měl blond vlasy po bradu rozčuchané víc než obvykle.

„Ale Georgino. Tu si šetřím na výjimečné příležitosti,“ odvětil. Prohrábl si účes a rázem vypadal ještě hůř.

„Jestli si zase vytáhnu tvoje jméno, koupím ti dvě čepice, aby ses nemusel omezovat.“

„Nechci, aby sis kvůli mně přidělávala problémy.“

„To není žádný problém. Mám v obchodáku slevu.“

Jerome s povzdechem odložil svou vidličku. „Pořád tam děláš, Georgie? Netrpím snad dost i tak? Musí mě ponižovat sukuba, která si přivydělává jako vánoční skřítek?“

„Vždycky jsi mi říkal, že bych měla v knihkupectví skončit a najít si něco jiného,“ připomněla jsem mu.

„Ano, ale to proto, že jsem myslel, že budeš dělat nějakou respektovanou práci. Jako třeba, že se staneš striptérkou nebo milenkou starosty.“

„Tohle je jen načas.“ Podala jsem Carterovi elegantní křišťálovou sklenku na víno, která stála u mého talíře. Nalil mi víno

z krabice a podal mi ji zpátky. Peter zaúpěl a já zamumlala cosi o loupeži u Tiffanyho.

„Georgina už nepotřebuje materiální věci,“ utahoval si Cody. „Teď je placena láskou.“

Jerome upřel na mladého vampýra chladný pohled. „Už nikdy neříkej nic tak přeslazeného.“

„Ty máš tak co vykládat,“ pověděla jsem Codymu a nedokázala při tom skrýt svůj úsměv. „Divím se, že ses dnes večer utrhl od Gabrielle.“ Při zmínce o své milé okamžitě nasadil zasněný výraz.

„Tak to jsme dva,“ poznamenal Peter a hořce zavrtěl hlavou. „Vy a vaše dokonalé milostné životy!“

„Těžko dokonalé,“ řekla jsem v tutéž chvíli, kdy Cody řekl: „Opravdu je dokonalý.“

Všichni na mě upřeli pohled. Hugh dokonce vzhlédl od svého telefonu. „Trable v ráji?“

„Proč pořád předpokládáte takové věci? Ne, samozřejmě, že ne.“ Zamračila jsem se a v duchu si vyčítala, že to ze mě prve tak vyletělo. „Se Sethem je to fantastické.“

A taky že ano. Stačilo mi jen vyslovit jeho jméno a zachvátila mě radost. Seth. Díky němu má všechno smysl. Náš vztah ovšem vyvolal rozbroje mezi mnou a mými bývalými kolegy v knihkupectví. Mysleli si, že se kvůli mně rozešel s Dougovou sestrou. V podstatě to tak bylo. I když jsem svou práci měla hodně ráda, vzdát se jí bylo jen malou cenou za to, abych mohla být se Sethem. Přetrpěla jsem dělat skřítka. Vydržím normy, které jsme si stanovili v našem sexuálním životě, abych ho se svými sukubími schopnostmi nevycucala k smrti. S ním zvládnou cokoli. I budoucnost v zatracení.

Ale několik drobností na vztahu se Sethem mě zaráželo. Jednou z nich jsem se užírala už delší dobu, ale snažila jsem se ji ignorovat. Ale teď, když mě pozorovali všichni moji nesmrtelní přátelé, konečně jsem v sobě našla odvalu to zformulovat.

„Jde o to... Nepředpokládám, že někdo z vás sdělil Sethovi moje jméno, že ne?“ Peter nechápavě otevřel pusku, a tak jsem rychle dodala: „Moje skutečné jméno.“

„Jak by na to vůbec mohla přijít řeč?“ podivil se Hugh a vrátil se k esemeskování.

„Já tvoje skutečné jméno ani neznám,“ prohlásil Cody. „Copak se nejmenuješ Georgina?“

Už teď jsem svých slov litovala. Bylo ode mě hloupé si s tím lámat hlavu a reakce kamarádů mi to jen potvrdily.

„Ty *nechceš*, aby se dozvěděl tvoje pravé jméno?“ zeptal se Hugh.

„Ne..., ale to je v pohodě. Jen mi to prostě připadá zvláštní. Oslovil mě tak asi před měsícem, když usínal. Řekl mi Letho,“ dodala jsem pro Codyho. Dokázala jsem ze sebe to jméno vypravit a nezakoktat se přitom. Neměla jsem ho ráda. Odložila jsem ho už před staletími, když jsem se stala sukubou, a od té doby jsem si dávala falešná. Spolu s tím jménem jsem vytěsnila i svůj starý život. Chtěla jsem ho vymazat tak moc, že jsem prodala svou duši výměnou za to, že všichni lidé, které jsem znala, zapomenou, že jsem kdy existovala. Proto mě rozhovor se Sethem úplně ohromil. V žádném případě nemohl mé skutečné jméno znát.

Jsi celý můj svět, Letho... řekl mi rozespale.

Nepamatoval si ani, že to řekl, natožpak aby věděl, jak ho to jméno napadlo. *Nevím*, řekl mi, když jsem se ho na to pak ptala. *Asi z řeckých bájí. Řeka Léthé, v níž si mrtví smývoají z duší vzpomínky..., aby zapomněli na minulost...*

„To je hezké jméno,“ řekl Cody.

Pokřčila jsem rameny. „Jde o to, že jsem ho Sethovi nikdy nesdělila. Ale on se ho nějakým způsobem dozvěděl. Nepamatuje si jak. Kde to slyšel.“

„Musel ho slyšet od tebe,“ prohlásil Hugh.

„Nikdy jsem mu ho neřekla. To bych si pamatovala.“

„Vzhledem k tomu, že se tu potuluje spousta nesmrtelných, určitě to prosáklo od některého z nich. Seth ho nejspíš někde zaslechl.“ Peter se zamračil. „Nemáš náhodou ocenění, na kterém to jméno stojí? Možná si to na něm přečetl.“

„Ocenění ‚nejlepší sukuby‘ si doma opravdu nevystavuju,“ řekla jsem.

„Ale to bys měla,“ ozval se zase Hugh.

Zadávala jsem se na Cartera. „Jsi nějak podezřele zamlklý.“

Přestal pít z krabice. „Mám práci.“

„Řekl jsi Sethovi moje jméno? Občas jsi mě tak oslovil.“ Přestože je Carter anděl, má nás zatracené duše upřímně rád. A stejně jako kluk ze základní školy se domnívá, že nejlépe nám dá svoje city najevo tím, že si nás bude dobírat. Jeho obvyklou taktikou bylo oslovovat mě Letho nebo jinými roztomilými přezdívkami.

Carter zavrtěl hlavou. „Je mi líto, že tě musím zklamat, dce-ro Lilithina, ale nikdy jsem mu to jméno neprozradil. Znáš mě – jsem vzorem diskrétnosti.“ Ozvalo se srkání, jak už v krabici nezbylo skoro žádné víno.

„Tak jak to Seth zjistil?“ chtěla jsem vědět. „Jak mohl zjistit, jak jsem se kdysi jmenovala? Někdo mu to musel prozradit.“

Jerome si hlasitě povzdechl. „Georgie, tenhle rozhovor je ještě trapnější než ten o tvé práci. Odpověď už jsi dostala – muselo to uklouznout buď tobě, nebo někomu jinému, kdo si to už nepamatuje. Proč všechno prožíváš tak dramaticky? Hledáš si důvod, proč být nešťastná?“

Měl pravdu. Upřímně řečeno ani nevím, proč mě to trápí už takovou dobu. Všichni mají pravdu. Není to žádná záhada, nic, co by otřáslo světem. Nemám důvod přehánět nebo předpokládat to nejhorsí. To jen dotěrný hlásek v mojí hlavě odmítá zapomenout na tu noc.

„Je to prostě jen divné,“ uzavřela jsem to.

Jerome obrátil oči v sloup. „Jestli si chceš s něčím dělat starosti, tak ti něco povím.“

Veškeré myšlenky na Setha a jména se mi rázem vykouřily z hlavy. Všichni u stolu (kromě srkajícího Cartera) strnuli a upřeli na Jeroma pohledy. Když můj šéf řekne, že má něco, s čím si můžete dělat starosti, je pravděpodobné, že půjde o něco opravdu děsivého. Hugh se taky tvářil překvapeně, což jsem považovala za zlé znamení. Obvykle ví o pekelných nařízeních dřív než Jerome.

„O co jde?“ zeptala jsem se.

„Nedávno jsem zašel na drink s Nanette,“ zavrčel. Nanette je portlandská arcidémonka. „Už tak je dost zlé, že mi pořád nemů-

že zapomenout, jak jsem se nechal vyvolat. Teď ještě ke všemu začala žvanit, jak jsou její lidi lepší než moji.“

Střelila jsem pohledem po svých kamarádech. Nejsme zrovna ukázkovým příkladem pekelných zaměstnanců, takže je dost pravděpodobné, že měla pravdu. To by ale samozřejmě nikdo z nás Jeromovi neřekl.

„Takže,“ pokračoval, „když jsem to popřel, chtěla, abychom předvedli, jak skvělí zaměstnanci pekla jsme.“

„Jak?“ dotázal se Hugh a vypadal, že ho to nijak zvlášť neza-
ujalo. „Že slíbíme peklu víc duší?“

„Nebud' směšný,“ řekl mu Jerome.

„Tak jak tedy?“ zajímalo mě.

Jerome nás obdařil přiškrceným úsměvem. „Dokážeme jim to v bowlingu.“